

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা তোমালোকক সঁচা স্বতন্ত্ৰতা প্ৰদান কৰিবলৈ, যমৰ-যাতনাৰ পৰা আৰু ৰাৱণৰ পৰতন্ত্ৰতাৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ আহিছে"

প্ৰশ্ন: পিতা আৰু তোমালোকৰ বুজনিৰ মাজত মুখ্য পাৰ্থক্য কি?

উত্তৰ: পিতাই যেতিয়া বুজায় তেতিয়া 'মৰমৰ সন্তান' বুলি কৈ বুজায়, যাৰ বাবে পিতাৰ কথাৰ বাণে লক্ষ্য ভেদ কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে পৰস্পৰ ভাইসকলক বুজোৱা, 'মৰমৰ সন্তান' বুলি ক'ব নোৱাৰা। পিতা ডাঙৰ হয় সেয়েহে তেওঁৰ কথাৰ প্ৰভাৱ পৰে। তেওঁ সন্তানসকলক উপলব্ধি কৰায় - সন্তানসকল, তোমালোকৰ লাজ নালাগেনে, তোমালোক পতিত হৈ গ'লা, এতিয়া পাৱন হোৱা।

ওঁম শান্তি। বেহদৰ আত্মিক পিতাই বেহদৰ আত্মিক সন্তানসকলক বহি বুজায়, এতিয়া এয়া বেহদৰ পিতা আৰু বেহদৰ সন্তানসকলেহে জানে। অন্য কোনেও বেহদৰ পিতাকো নাজানে আৰু নিজক বেহদৰ সন্তান বুলিও নাভাবে। ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশৱলীয়েহে জানে আৰু মানে। আন কোনেও মানি ল'বও নোৱাৰিব। ব্ৰহ্মাও নিশ্চয় লাগে, যাক আদি দেৱ বুলি কোৱা হয়, যাৰ শৰীৰত পিতাৰ প্ৰৱেশ হয়। পিতা আহি কি কৰে? কয় যে পাৱন হ'ব লাগে। পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে নিজক আত্মা বুলি নিশ্চিত কৰা। সন্তানসকলক আত্মাৰ পৰিচয়ো দিয়া হৈছে। আত্মা ব্ৰুকুটিৰ মধ্যত বাস কৰে। পিতাই বুজায় যে আত্মা অবিনাশী হয়, ইয়াৰ স্থান এই বিনাশী শৰীৰ হয়। এই কথাবোৰতো তোমালোকে জানা যে আমি সকলো আত্মা পৰস্পৰ ভাই-ভাই এজন পিতাৰ সন্তান হওঁ। ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি বুলি কোৱাটো ভুল। তোমালোকে ভাল ৰীতিৰে বুজোৱা, প্ৰত্যেকৰে ভিতৰত 5 ভূতৰ প্ৰৱেশ হৈ আছে গতিকে কোনোবাই বুজি পায় যে এওঁলোকে ঠিকেই কৈছে। আমি ভাই-ভাই হওঁ গতিকে নিশ্চয় পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। কিন্তু ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ গ'লে তেতিয়া মায়াৰ ধুমুহালৈ গুছি যায়। কোনোবা বিৰলাহে তিষ্ঠি থাকে। সকলো ঠাইতে এই অৱস্থা হয়। কোনোবাই অলপমান ভাল দৰে বুজি পালে তেতিয়া বেছিকৈ বুজিবলৈ চেষ্টা কৰে। এতিয়া তোমালোকে সকলোকে বুজাব পাৰা। যদি কোনোবাই বেছি ধ্যান নিদিয়ে তেন্তে কোৱা হ'ব এওঁ পুৰণি ভক্ত নহয়। এই কথাবোৰতো বুজোঁতাজনেহে বুজিব। কোনোবাই বুজি নাপালে তেতিয়া বুজাবও নোৱাৰিব। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমিক নম্বৰ অনুসৰি আছে, কোনোবা ভাল মানুহ হ'লে তেন্তে তেওঁক বুজাবলৈ তেনেকুৱা ভালজনক পঠিওৱা হয়। কিজানি অলপমান বুজি পায়হি। এয়াতো বুজি পোৱা যে ডাঙৰ মানুহে ইমান সোনকালে নুবুজিব। অৱশ্যে হয়, অভিমত দিয়ে - এওঁৰ বুজনি বহুত ভাল। পিতাৰ পুৰা পৰিচয় দিয়ে কিন্তু নিজৰ সময়েই বা ক'ত। তোমালোকে কোৱা - বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব।

এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে পিতাই ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) আমি আত্মাসকলৰ সৈতে কথা পাতে। ডাইৰেক্ট শুনিলে বাণ ভাল দৰে লাগে। তেওঁলোকে বি.কে.ৰ দ্বাৰা শুনে। ইয়াত পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ডাইৰেক্ট বুজায় - হে সন্তানসকল, তোমালোকে পিতাৰ কথা নামানা। তোমালোকেতো কাৰো এনেকৈ ক'ব নোৱাৰা। তাততো পিতা নাই। ইয়াত পিতা বহি আছে, পিতাই কথা পাতে। সন্তানসকল, তোমালোকে পিতাৰ কথাও নামানিবা! অজ্ঞান কালতো পিতাৰ বুজনি আৰু ভাইৰ বুজনি মাজত পাৰ্থক্য থাকে। ভাইৰ ইমান প্ৰভাৱ নপৰে যিমান পিতাৰ প্ৰভাৱ পৰে। পিতা তথাপিও ডাঙৰ নহ'ল জানো, গতিকে ভয় থাকে। তোমালোককো পিতাই বুজায় - মোক নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ লাজ নালাগেনে, তোমালোকে ক্ষণে-ক্ষণে মোক পাহৰি যোৱা। পিতাই ডাইৰেক্ট কয় সেয়েহে তাৰ প্ৰভাৱ সোনকালে পৰে। হেৰ', পিতাৰ কথা নামানা! বেহদৰ পিতাই কয় - এইটো জন্ম নিৰ্বিকাৰী হোৱা তেন্তে 21 জন্ম নিৰ্বিকাৰী হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'বা। এইটো নামানা। পিতাই কোৱা কথাৰ বাণ কাঢ়াকৈ লাগে। পাৰ্থক্যটো থাকে। এনেকুৱাও নহয় যে বাবাই সদায় নতুনসকলক লগ কৰি থাকিব। ওলট-পালট প্ৰশ্ন কৰে। বুদ্ধিত নবহে কিয়নো এয়া হৈছে একেবাৰে নতুন কথা। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম লিখি দিলে। তেওঁতো হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া ড্ৰামা অনুসৰি তোমালোকৰ বুদ্ধিত বহিছে। তোমালোক সন্তানসকল দৌৰ মাৰা যে আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, ডাইৰেক্ট মুৰুলী শুনো। তাততো ভাইসকলৰ পৰা শুনিছিলো, এতিয়া বাবাৰ পৰা শুনো। পিতাৰ প্ৰভাৱ পৰে। সন্তান-সন্তান বুলি কৈ কথা পাতে। সন্তানসকল, তোমালোকৰ লাজ নালাগে! পিতাক স্মৰণ নকৰা! পিতাৰ সৈতে তোমালোকৰ স্নেহ নাই! কিমান স্মৰণ কৰা? বাবা, এক ঘণ্টা। হেৰ', নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোকৰ পাপ কটা যাব। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা শিৰত আছে। পিতাই সন্মুখত বুজায় - তোমালোকে পিতাৰ কিমান গ্লানি কৰিছা। তোমালোকৰ ওপৰত কেচ (মোকদ্দমা) চলিব লাগে। বাতৰি কাকতত কাৰোবাৰ গ্লানি

কৰিলে তেওঁলোকৰ ওপৰত কেচ নকৰে জানো। এতিয়া পিতাই সোঁৱৰাই দিয়ে - তোমালোকে কি-কি কৰিছিল। পিতাই বুজায় - ড্ৰামা অনুসৰি ৰাৱণৰ সংগত এয়া হ'ল। এতিয়া ভক্তি মার্গ সকলো সম্পূৰ্ণ হ'ল, অতীত হৈ গ'ল, মাজত কোনো বাধা দিওঁতাতো নাথাকে। দিনে-প্ৰতিদিনে অৱনতি হৈ-হৈ বুদ্ধি তমোপ্ৰধান হৈ মূৰ্খ হৈ যায়। যাক পূজা কৰে, তেওঁক য'তে-ত'তে আছে বুলি কৈ দিয়ে। ইয়াক কোৱা হয় বেহদৰ অজ্ঞানতা। বেহদৰ সন্তানসকলৰ বেহদৰ অজ্ঞানতা। এফালে শিৱবাবাৰ পূজা কৰে, অন্যফালে সেই পিতাকেই সৰ্বব্যাপি বুলি কয়। এতিয়া তোমালোকৰ স্মৃতি আহিছে যে ইমানেই অজ্ঞান হৈ গ'লো যে পিতাৰেই গ্লানি কৰি দিলো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা গতিকে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা ভিক্ষাৰীৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হ'বৰ কাৰণে। শ্ৰীকৃষ্ণ সত্য যুগৰ ৰাজকুমাৰ, তেওঁৰ বাবে আকৌ কয় 16108 গৰাকী ৰাণী আছিল, সন্তান আছিল! এতিয়া তোমালোকৰতো লাজ লাগিব। কোনোবাই পাপ কৰিলে তেতিয়া ভগৱানৰ আগত গৈ কাণত ধৰি কয় - হে ভগৱান, ডাঙৰ ভুল হৈ গ'ল, দয়া কৰক, ক্ষমা কৰক। তোমালোকে কিমান ডাঙৰ ভুল কৰিছা। পিতাই বুজায় - ড্ৰামাত এনেকৈয়ে আছে। যেতিয়া এনেকুৱা হ'ব তেতিয়াহে মই আহিম।

এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোকে সকলো ধৰ্মৰ লোকৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতা যিয়ে সকলোৰে কল্যাণ কৰে, তেওঁৰ বাবে সকলো ধৰ্মৰ লোকে কৈ দিয়ে - সৰ্বব্যাপি হয়। এয়া ক'ৰ পৰা শিকিলে। ভগৱানুৱাচ, মই সৰ্বব্যাপি নহওঁ। তোমালোকৰ কাৰণে অন্যৰো এনেকুৱা অৱস্থা হৈ গ'ল। আহান জনায় - হে পতিত-পাৱন.... কিন্তু বুজি নাপায়। আমি যেতিয়া ঘৰৰ পৰা পোন-প্ৰথমে আহিছিলোঁ তেতিয়া পতিত আছিলোঁ জানো? দেহ-অভিমানী হোৱাৰ কাৰণে পতিত হ'ল। যি ধৰ্মৰ লোকেই নাহক, তেওঁলোকক সুধিব লাগে - পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত আপোনাৰ পৰিচয় আছে, তেওঁ কোন হয়? ক'ত বাস কৰে? তেতিয়া ক'ব - ওপৰত নতুবা সৰ্বব্যাপি বুলি ক'ব। পিতাই কয় -তোমালোকৰ খাতিৰত গোটেই সৃষ্টি দেউলীয়া হৈ গ'ল। নিমিত্ত তোমালোক হোৱা। সকলোকে বুজাবলগীয়া হয়। যদিও ড্ৰামা অনুসৰি হয় কিন্তু তোমালোক পতিততো হৈ গ'লা নহয় জানো। সকলো পাপ আত্মা হয়। এতিয়া পুণ্য আত্মা হ'বৰ কাৰণে আহান কৰে। সকলো ধৰ্মৰ লোকেই মুক্তিধাম ঘৰলৈ যাব লাগিব। তাত পবিত্ৰতা আছে। এয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে, যে পিতাই আহি বুজায়। এই জ্ঞান সকলো ধৰ্মৰ কাৰণে। বাবাৰ ওচৰলৈ এটা বাতৰি আহিছিল, কোনোবা আচাৰ্যই কৈছিল আপোনালোক সকলো আত্মাতেই পৰমাত্মা আছে বুলি নমস্কাৰ জনাইছোঁ। এতিয়া ইমানবোৰ পৰমাত্মা আছে জানো? একোৱেই বুজি নাপায়। মিসকলে ভক্তি বেছিকৈ কৰা নাই, তেওঁলোক টিকি থাকিব নোৱাৰে। চেন্টাৰতো কোনোবা কিমান সময়, কোনোবা কিমান সময় থাকে। ইয়াৰ পৰা বুজিব লাগে যে ভক্তি কমকৈ কৰিছে সেয়েহে টিকি থাকিব নোৱাৰে। তথাপিও যাবনো ক'লৈ। অন্য কোনো দোকানতো নাই। এনেকুৱা কি যুক্তি ৰচো যাৰ দ্বাৰা মনুষ্যই সোনকালে বুজি পাব। এতিয়াতো সকলোকে বতৰা দিব লাগে। এইটো ক'ব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকেই পুৰা স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা তেন্তে তোমালোকৰ বাণ কেনেকৈ লাগিব সেয়েহে বাবাই কয় যে চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰাখা। মুখ্য কথা হৈছেই পাৱন হোৱাৰ। যিমান পাৱন হ'ব সিমান জ্ঞান ধাৰণ হ'ব। আনন্দিতো হ'ব। সন্তানসকলতো বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে - আমি সকলোকে উদ্ধাৰ কৰিম। পিতাইহে আহি সংগতি কৰে। পিতাৰতো দুখ আৰু সুখৰ কথাই নাই। এয়া ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। তোমালোকৰতো একোৱেই দুখ থাকিব নালাগে। পিতাক পালা আৰু কি, কেৱল পিতাৰ মতত চলিব লাগে। এই বুজনিও এতিয়াহে পোৱা, সত্যযুগত নোপোৱা। তাততো জ্ঞানৰ কথাই নাই। ইয়াত তোমালোকে বেহদৰ পিতাক পাইছা গতিকে স্বৰ্গতকৈও বেছি আনন্দিত হ'ব লাগে।

পিতাই কয় বিদেশতো গৈ তোমালোকে এয়া বুজাব লাগে। সকলো ধৰ্মৰ লোকৰ ওপৰত তোমালোকৰ দয়া ওপজে। সকলোৱে কয় - হে ভগৱান দয়া কৰক, আশীৰ্বাদ কৰক, দুখৰ পৰা মুক্ত কৰক। কিন্তু একোৱেই বুজি নাপায়। পিতাই অনেক প্ৰকাৰৰ যুক্তি শুনাই থাকে। সকলোকে এইটো শুনাৰ লাগে যে তোমালোক ৰাৱণৰ জেলত আৱদ্ধ হৈ আছা। এনেকৈ কয় যে স্বতন্ত্ৰতা প্ৰাপ্ত হওক, কিন্তু বাস্তৱত স্বতন্ত্ৰতা কাক কোৱা হয়, এয়া কোনেও নাজানে। ৰাৱণৰ জেলত সকলোৱে আৱদ্ধ হৈ আছে। এতিয়া সঁচা স্বতন্ত্ৰতা দিবলৈ পিতা আহিছে। তথাপিও ৰাৱণৰ জেলত পৰতন্ত্ৰ হৈ পাপ কৰি থাকে। প্ৰকৃত স্বতন্ত্ৰতা কোনটো? সেয়া মনুষ্যক শুনাৰ লাগে। তোমালোকে বাতৰি কাকততো দিব পাৰা - ইয়াত ৰাৱণৰ ৰাজ্যত স্বতন্ত্ৰতা আছে জানো। বহুত চমুকৈ লিখিব লাগে। বেছি বিস্তাৰত কোনোৱে বুজি নাপাব। কোৱা, তোমালোকৰ স্বতন্ত্ৰতা ক'ত আছে, তোমালোকতো ৰাৱণৰ জেলত আৱদ্ধ হৈ আছা। তোমালোকৰ বিদেশত যেতিয়া প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'ব তেতিয়া ইয়াত তৎক্ষণাত বুজি পাব। ইজনে-সিজনক বেৰি ধৰি থাকে। তেন্তে এয়া স্বতন্ত্ৰতা হ'ল জানো? স্বতন্ত্ৰতাতো পিতাই তোমালোকক দি আছে। ৰাৱণৰ জেলৰ পৰা স্বতন্ত্ৰ কৰি আছে। তোমালোকে জানা যে তাত আমি বহুত স্বতন্ত্ৰ, ডাঙৰ ধনৱান হওঁ। কাৰো দৃষ্টিও নপৰে। পিছলৈ যেতিয়া দুৰ্বল হৈ গ'লা তেতিয়া তোমালোকৰ ধনৰ ওপৰত সকলোৰে দৃষ্টি পৰিল। মহম্মদ গজনবীয়ে আহি মন্দিৰ লুটাৰ লগে-লগে তোমালোকৰ স্বতন্ত্ৰতা সম্পূৰ্ণ হৈ গ'ল। ৰাৱণৰ ৰাজ্যত পৰতন্ত্ৰ হৈ

পৰিলা। এতিয়া তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগম যুগত আছা। এতিয়া প্ৰকৃত স্বতন্ত্ৰতা প্ৰাপ্ত কৰি আছা। তেওঁলোকেতো স্বতন্ত্ৰতাক বুজিয়েই নাপায়। গতিকে এইটো কথাও যুক্তিৰে বুজাব লাগে। যিসকলে কল্পৰ আগতে স্বতন্ত্ৰতা প্ৰাপ্ত কৰিছিল, তেওঁলোকেই মানিব। তোমালোকে যেতিয়া বুজোৱা তেতিয়া কিমান তৰ্ক-বিতৰ্ক কৰে, যেন মূৰ্খহে। সময় নষ্ট কৰিলে তেতিয়া কথা পতাৰ ইচ্ছা নাথাকে।

পিতা আহি স্বতন্ত্ৰতা প্ৰদান কৰে। ৰাৱণৰ পৰতন্ত্ৰতাত দুখ বহত। অপৰমঅপাৰ দুখ। পিতাৰ ৰাজ্যত আমি কিমান স্বতন্ত্ৰ হওঁ। স্বতন্ত্ৰতা তাক কোৱা হয় - যেতিয়া আমি পবিত্ৰ দেৱতা হওঁ তেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা মুক্ত হৈ যাওঁ। প্ৰকৃত স্বতন্ত্ৰতা পিতাইহে আহি প্ৰদান কৰে। এতিয়াতো পৰৰ দেশত সকলো দুখী। স্বতন্ত্ৰতা প্ৰাপ্ত কৰাৰ এয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ হয়। তেওঁলোকেতো কয় বিদেশী (ইংৰাজ) চৰকাৰ গ'ল গতিকে আমি স্বতন্ত্ৰ হ'লো। এতিয়া তোমালোকে জানা যেতিয়ালৈকে পাৱন নহওঁ তেতিয়ালৈকে স্বতন্ত্ৰ বুলি কোৱা নহ'ব। পিছত যমৰ-যাতনা ভুগিবলগীয়া হ'ব। পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। পিতা ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ আহে। তাত সকলো স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকে। তোমালোকে সকলো ধৰ্মৰ লোককে বুজাব পাৰা - তোমালোক হৈছা আত্মা, মুক্তিধামৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। সুখধামৰ পৰা আকৌ দুখধাম তমোপ্ৰধান সৃষ্টিলৈ আহি গ'লা। পিতাই কয় তোমালোক মোৰ সন্তান হয়, ৰাৱণৰ হোৱা জানো। মই তোমালোকক ৰাজ্য-ভাগ্য দি গৈছিলোঁ। তোমালোক নিজৰ ৰাজ্যত কিমান স্বতন্ত্ৰ আছিল। এতিয়া পুনৰ তালৈ যাবৰ কাৰণে পাৱন হ'ব লাগে। তোমালোক কিমান ধনৱান হৈ যোৱা। তাত টকা-পইচাৰ কোনো চিন্তা নাই। দুখীয়া হ'লেও টকা-পইচাৰ চিন্তা নাই। সুখী হৈ থাকে। চিন্তা ইয়াত হয়। বাকী ৰাজধানীত ক্ৰমিক নম্বৰ অনুসৰি পদ আছে। সকলো সূৰ্যবংশী ৰজাসকলৰ দৰে হ'ব জানো। যিমান যত্ন কৰিবা সিমান পদ। তোমালোক হৈছা সকলো ধৰ্মৰ লোকৰেই সেৱা কৰোঁতা। বিদেশৰ লোকসকলকো বুজাব লাগে - তোমালোক সকলো ভাই-ভাই নোহোৱা জানো। সকলো শান্তিধামত থাকা। এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যত আছা। এতিয়া ঘৰলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা তোমালোকক দেখুৱাওঁ, নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা। এনেকৈ কয়ো যে ভগৱানে সকলোকে মুক্তি দিয়ে। কিন্তু এইটো বুজি নাপায় যে কেনেকৈ মুক্তি দিয়ে। সন্তানসকল মূৰ্ছিত হৈ গ'লে তেতিয়া কয় - বাবা আমাক মুক্ত কৰি নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যোৱা। যেন তোমালোক ঘন-কুঁৱলীত জংঘলত মূৰ্ছিত হৈ পৰিছিল। ৰাস্তাৰ সন্ধান পোৱা নাছিল। পিছত মুক্তিদাতাক পালা, ৰাস্তা দেখুৱালে। বেহদৰ পিতাকো কয় - বাবা, আমাক মুক্ত কৰক। আপুনি ব'লক, আমিও আপোনাৰ পিছে-পিছে যাম। পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও ৰাস্তা নেদেখুৱায়। কিমান শাস্ত্ৰ পঢ়িছিল, তীৰ্থত ঠেলা-গতা খাইছিল কিন্তু ভগৱানক নাজানিলে তেন্তে বিচাৰিব ক'ত। সৰ্বব্যাপি হয় তেন্তে কেনেকৈ মিলিত হ'ব। কিমান অজ্ঞান অন্ধকাৰত আছে। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই পিতা, তেৱেঁই আহি তোমালোকক অজ্ঞান অন্ধকাৰৰ পৰা মুক্ত কৰে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এজন পিতাক পাইছা সেই কাৰণে কোনো কথাৰেই চিন্তা কৰিব নালাগে। তেওঁৰ মতত চলি, বেহদৰ বুদ্ধিমান হৈ আনন্দৰে সকলোকে উদ্ধাৰ কৰাৰ নিমিত্ত হ'ব লাগে।

(2) যমৰ-যাতনাৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ বা প্ৰকৃত স্বতন্ত্ৰতা পাবলৈ পাৱন নিশ্চয় হ'ব লাগে। জ্ঞান আয়ৰ পথ হয়, ইয়াক ধাৰণ কৰি ধনৱান হ'ব লাগে।

বৰদান: সেৱাত থাকিও কৰ্মাতীত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোঁতা তপস্বী মূৰ্ত হোৱা
সময় কম আৰু সেৱাও এতিয়া বহুত আছে। সেৱাতহে মায়া অহাৰ ৰাস্তা থাকে। সেৱাতহে স্বভাৱ, সম্বন্ধৰ বিস্তাৰ হয়, স্বাৰ্থও সোমাই থাকে, তাত অলপো যদি বেলেঞ্চ (ভাৰসাম্যতা) কম হয় তেন্তে মায়াই নতুন-নতুন ৰূপ ধাৰণ কৰি আহিব সেয়েহে সেৱা আৰু স্ব-স্থিতিৰ বেলেঞ্চ ৰখাৰ অভ্যাস কৰা। মালিক হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয় ৰূপী কৰ্মচাৰীসকলৰ পৰা সেৱা লোৱা, মনত কেৱল এজন বাবা দ্বিতীয় কোনো নাই - এইটো স্মৃতি ইমাৰ্জ (উদয়) হওক তেতিয়া কোৱা হ'ব কৰ্মাতীত স্থিতিৰ অনুভৱী, তপস্বী মূৰ্ত।

স্লোগান: কাৰণ ৰূপী নিগেটিভক (নেতিবাচকতাক) সমাধান ৰূপী পজিটিভ (ইতিবাচক) কৰি তোলা।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!